

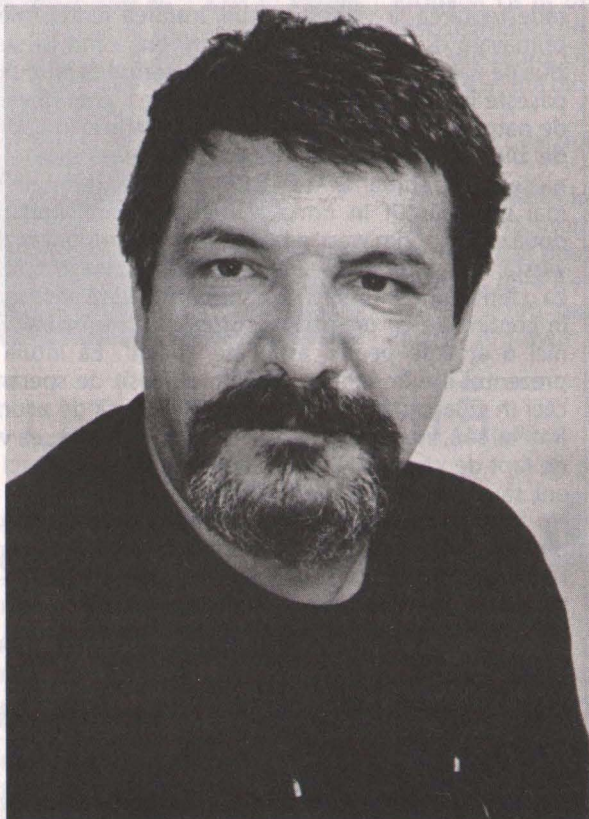
Recviem pentru Goange

Dacă asociezi numele orașului Râmnicu Vâlcea cu lumea Teatrului, pe loc ți se înfățișează aievea chipul mai tot timpul luminat de un surâs histrionic al regizorului Gheorghe (Goange) Marinescu, ctitorul Teatrului "Anton Pann" și, în același timp, eroul donchihotesc al luptei cu morile de vânt din această urbe, pentru ca inimoasa trupă vâlceană să-și afle un loc de respect în Casa Thaliei. Și acum, incredibil, dar adevărat: Goange a plecat pentru totdeauna dintre noi, tocmai când prietenii erau pregătiți să-l sărbătorească pentru împlinirea celor 53 de ani! Fără el, vâlcenii n-ar fi descoperit bucuria întâlnirilor cu fascinantul univers al unor spectacole realizate de regizori eminenți ca Silviu Purcărete, Alexandru Dabija, regretatul Dan Micu, Mircea Cornișteanu ș.a. Pentru el, adică pentru frumoasa lui "nebunie" și pentru visul său de a face teatru la Vâlcea, au sosit și au lucrat aici toți acești importanți artiști, activitate care a culminat în 1993 prin spectacolul **Decameron 645**, în regia lui Silviu Purcărete.

Născut la 18 mai 1947, la Râmnicu Vâlcea, unde și-a făcut și studiile liceale, a absolvit I.A.T.C. în 1970, la clasa de regie a profesorilor David Esrig și Mircea Mureșan, după care a urmat Facultatea de limbă franceză a Universității din Craiova. Între 1976 și 1989 a fost director la Teatrul popular din Râmnicu Vâlcea, apoi a lucrat

un timp ca regizor la Teatrul de Stat din Sibiu, după care, din 1992, devine director al Teatrului vâlcean "Anton Pann". A pus în scenă piese de Cehov (**Unchiul Vanea**) Mrožek (**În larg**), Michel de Ghelderode (**Oglinda**), Woody Allen (**Cum se cuceresc femeile**), Eldar Reazanov (**Revelion la baia de aburi**), Aleksandr Galin (**Stele pe cerul dimineții**) și Tudor Popescu (**Concurs de frumusețe**) la Râmnicu Vâlcea, Pitești, Satu Mare și Sibiu, unde, cu puțin timp în urmă, a avut loc premiera spectacolului regizat de el cu **Intrigă și iubire** de Schiller. Intriga și iubirea l-au urmărit toată viața. Cu prima s-a confruntat adeseori în urbea natală, conștientă abia acum că "Goange" a fost, așa cum l-a numit Silviu Purcărete, "o personalitate a teatrului nostru", în timp ce iubirea, marea lui iubire pentru teatru, l-a ajutat să sfideze chipul hăd al intrigilor.

Puțini l-au cunoscut și iubit așa cum ar fi meritat sufletul său de etern visător romantic. Cei apropiați își amintesc bine că, în urmă cu șapte ani, la Teatrul Național din Craiova, cu ocazia memorabilei premiere a trupei vâlcene cu **Decameron 645** după Boccaccio, în regia lui Silviu Purcărete, neastâmpăratul Goange i-a surprins pe toți cu o farsă uluitoare. Și-a regizat ad-hoc o "moarte" subită și chiar s-a așezat într-un sicriu, spre a cunoaște reacția actorilor și a prietenilor din jur. Una dintre actrițele trupei sale, printre lacrimi, a început să recite "Cântec în surdină" de Modest Morariu: "Doar umbrele noastre/ nu vor muri/ Umbrele noastre au rămas acolo/ așa cum le-a lipit/ Soarele amiezii/ pe plaja acum pustie/ Vântul va-ngrămădi/ etern nisip/ peste aceste străni oseminte/ Și străinii care vor trece/ nu vor ști că, sub pașii lor/ cândva, două fantome/ inventau nemurirea". La sfârșit, Goange s-a "trezit" și, după ce s-a arătat satisfăcut de interpretarea versurilor, le-a spus tuturor: "Când o fi să se întâmple de-adevărat, să nu vă prind că plângeți"... E aproape imposibil să-i respectăm acest gând, care, acum, când el nu mai este, devine atât de greu de suportat, fără ca golul din sufletul nostru și dureroasele amintiri legate de el să nu ne iscodească fierbinte în colțul ochilor. Goange a visat mereu ca inimoasa trupă vâlceană să aibă un teatru al ei, unde să prezinte spectacole valoroase. A mai visat ca actorii să se bucure de o condiție demnă, iar zilele de salariu să nu se transforme în prilej de umilințe. Aceste visuri, din nefericire, s-au încâpățânat, în bună parte, să "încremenească în proiect", sub apăsarea neputințelor și indiferenței celor din jur. Plecarea lui tragică dintre noi s-a petrecut într-un timp când emoția publică este gestionată mai ales de grijile bănești sau de bălciul deșertăciunilor electorale. Când visurile lui Goange vor deveni fapt, drept ar fi ca gândul de pioasă amintire și vie recunoștință să se îndrepte fără zăbavă către chipul său, mereu înfierbântat de patima pentru teatru.

Ion Parhon